

HEGEDŰS GÁBOR

BLUES EGY KOPOTT GITÁRRÁ

Hegedűs Gábor

Blues egy kopott
gitárra

Versek és evokációk

2023

„Az okos szerző
semminemű utókornak
nem ír, csupán a saját
utókorának, vagyis
tulajdon öregkorának,
hogyan akkor is
meglegyen az öröme
önmagában.”

Friedrich Nietzsche

Blues egy kopott gitárra

öreg vagyok
száguld az év
vészharang szól
rövid a lét

minden amit
egykor tudtam
elfelejtem
de a múltam
itt van mindig
közelemben

hazug tükör
szoba falon
nézem de nem
magam látom
ott egy öreg
ez én vagyok

minden amit
most csinállok
nem más a mint
törött álmok
foltozása
csend harangra

öreg vagyok
száguld az év
vészharang szól
rövid a lét

próbálkoztam
már mindennel
emlékhegyek
százezerrel
zúgnak tova
a ma mostoha

óra mintha
megkergülne
száguldva múlik
minden perce
pedig az idő
elvileg nincsen

még süt a nap
fény is érhet
talán még a
magas hegyet
megmászhatom
ha bírja lábom

öreg vagyok
száguld az év
vészharang szól
rövid a lét

öreg gitár
szakadt a húr
belekapok
durván vadul
új dal kéne
egy felrázós

régi nóta
bizony avítt
nem figyel rá
senki sem itt
fals a hang is
játszom mégis

meddig azt
senki sem tudja
bízom hogy sok
tavasz múlva
jön a révész
álmom merész

addig teszem
itt a dolgom
csendben és nem
tolakodón
ha elfogadnak
megköszönöm

nem állok még
ott a parton
szeretem e
kék világot
csillagokba
vágyok néha

öreg vagyok
száguld az év
vészharang szól
rövid a lét

blues a kedvem
hetek óta
ott belül szól
még a nóta
egyre halkul
botlik a strófa

de az élet
számomra szép
jó barátok
szép feleség
úgy kellene
egy rock zene

felálltam mindig
most is felállok
újra építem
törött álmom
bakancslistám
előveszem

öreg vagyok
száguld az év
vészharang szól
rövid a lét

írok hozzá
néhány sort még
más dal szól majd
ami oly szép
bluest cserélek
egy újabbra

talán majd
az ég megadja
mindazt amit
még szeretnék
ha újra szállnak
majd a fecskék

öreg vagyok
száguld az év
meddig vagyok
ki tudja...rég
vészharang szól
rövid a lét

Amatőr rímfaragó ars poeticája II.

" Öröklétet dalodnak emlékezet nem adhat.
Ne folyton-változótól reméld a dicsőséget:
bár csillog, néki sincsen, hát honnan adna néked?
Dalod az öröklétből tán egy üszköt lobogtat
s aki feléje fordul, egy percig benne éghet."
Weöres Sándor: Ars Poetica

legfontosabb hinni önmagamban
hitvallásom soha nem adom fel
nyakig gázolok sárban mocsokban
ha sorsom szólít indulnom kell

messze a hegy orma fel nem jutok
az út oda sáros ingoványos
hiszen csak apró csendeket írok
a fogadásuk bizony talányos

olyan vagyok mint egy magányos fa
mi rejti virágát lombon belül
csak őt érinti meg az illata
ki akarja...hozzá közel kerül

milliárdan vagytok körülöttem
én egy vagyok csupán az egyetlen

Ha hiszed

ha hiszed hogy mindent lehet
neked másokat mocskolva
visszapillantó tükör kellene
elébed az asztalodra

látnád te is voltál kezdő
onnan jöttél mint a többi
de az egód egetverő
rúgás számodra csak hobbi

nagyságod vitathatatlan
így képzeled az agyaddal
hogyan tudsz tükörbe nézni
ha mást bántasz nagy elánnal

kritikát el kell fogadni
ha építő a jellege
ha csak bántani akarsz
szemétre veled s vele

gondold át mielőtt írod
mocskolódo kommentedet
hogy esne az vajon neked
ha gyaláznák a művedet

ajánlás

herceg adj észt az ilyennek
hisz szórakozása a bántás
tudod ő sem volt egykor jobb
mint akit most porig aláz

Melodia in luctum hieme

Dal téltre hangolva

hol egykor lágy akkordokat
dúdolt az őszi szél
ma fortissimóra váltva
ágakat tép nem mesél
a vad téli szél ma itt
a vágy a jóra oly avított

eső hull majd hóra vált
perc múlik és süt a nap
logikát itt nem találsz
télre tavasz és őszre fagy
volt régen... ma ez nem divat
keverednek az évszakok

olvad a jég a sarkokon
eső sincs amikor kell
mediterrán mondja a fáma
a sivatag is olyan közel
te műved ember nem gondolod
lassan megásod saját sírod

hány életforma élt itt eddig
egy sem téve tönkre mindent
természet most még hallgat
bár néha megrázva magát
hozva tudomásra hogy ő az úr
óvd és ne foszd ki őt tovább

ha nem hallod nem érted hangját
keserű lesz ha felemeli
mi lesz akkor ha visszaveszi
mindazt mi egykor az övé volt
lyukba is bebújnál akkor
hatalmad pénzed látod veszni
késő a bánat eb gondolat
tocsog a sár a talpad alatt
lehúz az ingovány nem ereszt
mondd mi lesz akkor veled
hamis imádra a menny nem felel
álnokságodról lehull a lepel

hol egykor lágy akkordokat
dúdolt az őszi szél
ma fortissimóra váltva
ágakat tép nem mesél
a vad téli szél ma itt
a vágy a jóra oly avítt

Lehetetlen és abszurd

ha elérem a lehetetlent
s rögzült agyamban fejemben
az abszurdot simán megértem
ha akarom hát el is érem

Valentin napi gondolat

ha feleségem Bálintnak hívnák
nem tenne az jót nekem...
nem utasítom el a másságot
de én inkább nem művelem

páromat hívják Veronikának
mint nőt őt jobban szeretem
ebben konzervatív vagyok
számomra ez a szerelem

veszek neki csodás virágot
hisz mindenem ő e nap alatt
mert ma is szerelmes vagyok
legyen érzéssel teli a nap

Parva, scissa silentia

(Tépett, zilált csendek)

tépett zilált apró csendek
frusztrált zajos világunk
agyadban rögzült tegnapok
képére tágul íriszed

örült világ és háborúk
a józanész már menekül
vallásért ölnek emberek
isten elfordult és hallgat

szabad akarat de minek
hisz élni nem tudnak vele
motivál a hatalom pénz
csak taposni mindenfele

repül a konc folyik a harc
mit nem látsz tudod az nincs is
kánaán képe délibáb
szegénység csak ami terjed

álmodni még talán szabad
gondolkodni nem érdemes
megteszik helyetted mások
kizsigerelve létedet

délibáb csak amit kergetsz
hogyan ez a való elhiszed
legyűzni a zajt nem tudod
a közöny eltapos téged

nyakig ér a zsibbasztó sár
lassan elfed és betakar
a nyáj béget még néhányat
éljenbe lassan belehal

ajánlás

herceg az ember mért balga
nem érzi meg hogy átverik
hangosan szól a hozsanna
hamis az ima az ének

ballag a nyáj egymás után
tépett álmok és remények
alagút végén a fény is
látod már egyre sötétebb

a pásztor él jól s nevet
nem érti mi bánt tégedet

Lotyog az eső

lotyog az eső búsan és fájón
talán így búcsúzik el most a tél
az uralma ledöntve trónjáról
tavaszváró már szép időt remél

a tél könnye hull most ázik a föld
a fákon a bimbók készülődnek
most fagyot szüntess tél hogy meg ne öld
a megújulni vágyó életet

hó a fagy már biztos nem kell nekünk
március van lassan itt a tavasz
szépre vágyik most a testünk-lelkünk
mely lombok alatt virágot fakaszt

lotyog az eső búsan és fájón
talán így búcsúzik el most a tél
az uralma ledöntve trónjáról
tavaszváró már szép időt remél

Öregedésre hangolva

aszott a hús már a csontokon
dolgozik keményen az idő
vasfoga játszik az izmokon
a bőröd is már csupa redő

még keresed az ifjúságod
hisz elfogadni olyan nehéz
lassan eltörlik minden álmod
roggyant lépted már csupa penész

küzdesz harcolsz de lassan legyőz
az élet...látásod homályos
néha a vágy még nálad időz
utad oly sokszor nem találod

emlékként él benned a múltad
csodás májusok és szerelmek
rombol az idő mint egy dúvad
támaszod: keze kedvesednek

fohászkodsz ne vegye el tőled
együtt hagyjon a sors élni még
néhány tavaszt s a fürgeteg
még ne hordja a porodat szét

tükör is fals képet mutat
agyard húszéves arcod látja
éned nem jelöl már új utat
gerinc egyenes nem tört soha

csendesen fordulsz ha az utcán
előtted egy szoknya meglebben
majd mosoly ül arcodra kurtán
ami szép már nem neked üzen

még várnak reád apró csodák
vedd észre és hajolj le érte
rommá vált álmok közt a virág
illata festi akkor szépre

mindazt min bánkódni lehetne
álmodj tovább ha jön az este

ajánlás

herceg én is megöregedtem
de erre ma is büszke vagyok
hány olyan szeretné életem
halál kit korán elragadott

A mozi

Péter csendben ült az autó anyós-ülésén. Gondolkodott. A párja a kocs mellett dohányozott, mert mióta megvették ezt az autót, már a fülkében a dohányzáshoz szükséges kellékek hiányoztak. Egészségi állapota egyébként sem engedte volna meg, hogy a fülke füstben ússzon. Ő már sok-sok éve abbahagyta a cigarettázást, de az asszony még fújta a füstöt. Nem tudott, talán nem is akart róla leszokni. Évek óta ma voltak először moziban. A férfi még mindig a hatása alatt volt.

Csodálatos volt a sok tengeri táj, az élőlények harmóniája a természettel. Milyen jó lenne, ha mi is így élhetnénk. Nem lennének háborúk, nem lenne ok arra, hogy az emberek egymást öljék, sokszor mondván csinált okokra hivatkozva. De az ember már csak ilyen. A hatalomvágy, a vagyon megszerzése mindennél és mindenkinél fontosabb. Ezért bármire képes! Hazudik, öl, tapos, könyököl, mindig attól függően, hogy a cél elérése mit kíván tőle.

Ezen a csodás bolygón is megjelent az ember, aki rögtön jogot formált arra, hogy természeti kincseit kifosztva, uralkodhasson az itt élő fajok felett. Roppantul sérelmezte, hogy ez ellen az őslakosok felvették a harcot. Bár egy korábbi filmben, az első részben, a bolygólakók visszaszerezték jogos tulajdonukat, de az ember nem adja fel. Épp úgy mint itt ezen a sárgolyón!

Egyre másra jelennek meg olyan filmek, melyekben a világűr idegen lakói akarják leigázni a Földet. Ilyenkor az ember ádáz harcot folytat a fennmaradásért, a függetlenségért. Mindegy, hogy mennyivel fejlettebb egy külső civilizáció – lásd: Predátor, Burok, Csata Los

Angeles, Csatahajó, és még hosszan sorolhatnánk – végül mégis győz a haza, a bolygó szeretete és győz az ember. De akkor miért van, ha netán mégis kijutna a világűrbe, találna egy lakható bolygót és azon életet, rögtön elkezdene a gyarmatosítást. Azonnal megjelenének a hiénák, akiknek csak a profit a fontos, halomra gyilkolva minden élőlényt, aki ellenáll. Mert mindig lesznek olyanok, akik szerencsevadászok, akik a pénzért mindenre képesek. Az ember természete megfejthetetlen.

Néhány szépen hangzó hazugság, félelemkeretbe épített ellenségkép, vagy csak a Kánaán ígérete és hozsanna zeng a legvadabb elképzelésre is. A mai napig dúlnak a vallásháborúk, a területi igényekről nem is beszélve. Gyűlölet, megosztottság, irigység, a vagyon és pénz, mindenek felett zászlója, családokat bont, embereket uszít egymásnak és közben pusztul a bolygó. Bálnákat ölnek halomra engedéllyel, igazolva tettüket, hogy kutatási célból, pedig mindenki tudja, hogy hazugság. Fókákat irtanak kedvtelésből, bunkóval verve agyon, afrikai állatok – elefánt, orrszarvú – kerülnek terítékre, csak azért, mert valaki kitalálta, hogy az orrszarvú tülök potencianövelő! Az elefántcsont pedig hatalmas érték. Gondolom az elefántnak is az! Szégyenteljes ez az egész!

Péter szinte észre sem vette, ahogy az asszony behuppant a vezetőülésbe.

- De el vagy gondolkodva, talán még mindig a film hatása alatt vagy?

- Igen – válaszolta Péter – elgondolkodtam, hogy milyen aljas is az ember. Remélem soha nem lesz lehetősége, hogy másokat igába hajtson. Hiszen más sem folyik itt ezen a bolygón, csak a hatalomért folyó harc. Vallás nevében irtottak ki népeket, pusztítottak el kultúrákat és ma sincs ez másképp, csak más fegyverekkel, hatékonyabban. Csodálatos volt ez a film. Köszönöm, hogy elhoztál.

Azután már csak az utat figyelték mindketten. A lassan leszálló estben csak a motor halk duruzsolása hallatszott.

Ad dilectionem meam

(Szerelmemnek)

"Bőrödre zöld fényt lop a félhomály
s két szemgolyód egészen elsötétül.
Lehelleted a vállgödrömbe szédül,
nyakamra száll a pilleszárnyú száj."

Weöres Sándor: PASTORALE

egykor végtelen csend borult reám
fényt hoztál a sötét éjszakába
öleltelek forrón vágyakozva
csendem megszűnt egy felhő árnyékán

arcod kontúrjait látni véltem
már nem voltál ott de minden voltál
most testem lelkem csak téged szolgál
szép tavaszt veled talán megérem

támaszom vagy kegyetlen világban
mellettem vagy hiányod nem érzem
árnyak tűnnek el a messzeségben
kopott gitáron új dal szól magamban

mint fénylő szivárvány eső után
reményt adsz hogy lesz holnapom talán

Lidérces álom

csend ha átölel
a zaj mind elalszik
álom majd felemel
az idő nem játszik

suhasz álomszárnyon
oly szép oly gyönyörű
homokban a lábnyom
nézd mily meseszerű

emelkedsz termiken
lesüllyedsz süvítve
távoli kék hegyen
a hóba merülve

a szikla szírt havas
szél fúj fül repesztve
álmod oly zavaros
nyugalmat keresve

már fordul a kocka
jó anyád jön feléd
a karját kitárva
tudod hogy elment rég

átizzadt takaró
lidérces az álmod
ha ébreszt a való
békéd megtalálod

ajánlás

herceg mondd az álom
mért tünékeny néha
mint homokon lábnyom
ha a víz elmossa

de ha rossz megjegyzed
nyomaszt a reggeled
majd amit álmodtál
simán elfelejtet

Botlott a csend

"A vándor-út,
a zsák,
a bot,
meg nem becsültem
s elhagyott"
Weöres Sándor: Furulyaszó

botlott a csend
és odabent
agyamban lázasan
gondolat fogant
múltról jövőről

elhagytam már
mi akkor fájt
frusztrált szüntelen
édes istenem
utam a végéhez ér

lesz-e remény
az újjászületésre
vagy csak ámítás
s nem is csodás
ott túl ami vár

mindent elhagyok
bot a faragott
támaszt nem ad
csak botorkálok
az élet még vár

terhem letettem
zsákom nem cipelem
keresztem csak
mi nyomja vállam
míg golgotám vár

s a kapunál
mielőtt belépek
mert ember maradtam
érmet nem adnak
talán befogadnak

ajánlás

ember maradtam
hercegem
érdem ez vagy
csak kellemetlen
történet velem

látom ki bitang
kegyetlen
tapos könyököl
rendesen
rá felnéznek

ha jó vagy
csak eltaposnak
nincs rád szükség
csak alattvalónak
szolgának vagy jó

de nem hagyom
ember maradok
azt akarom

Mit gondolsz

mit gondolsz ha lenn az út porában
látsz eldobott hervadó virágot
mit gondolsz ha eldobott virágként
boldogsághoz utad nem találod

csend települ rád ölel szorosan
emlékezet fest falra árnyakat
hol rontottam tépelődsz magadban
beteljesülni látszik az átok

mi elromolhat az el is romlik
sors a rendező mindent megtehet
világ épül de előbb leomlik
küzdj érte mert az élet kinevet

hol bezárul ajtó nyílik másik
vedd észre mert résen át világít

a fény oly rövid ideig

Szeretlek

szeretlek oly jó ezt kimondani
halkan magamban vagy épp hangosan
jó lenne ilyenkor a légből szállni
pörögve forogva és gondtalan

jó lenne veled sokáig élni
hoz néha meglepetést az élet
elveszítelek nem attól félni
eléd rakni minden szépet

mert oly sokat köszönhetek neked
mellettem álltál élet viharban
kezem mindig fogta a kezéd
így felálltunk a legnagyobb bajban

Szeretlek...sokszor kell még mondanom
feleségem vagy és a támaszom

Naplemente

vörös fénnel érkezik az alkony
nap vére hull fest mindent pirosra
házak felett még elidőz fájón
ideje lejárt tudja és várja

lassan váltja az alkonyt az este
sötét leplet terítve a tájra
csillag sziporkák az égbolton fenn
sárga holdfény a napot váltja

házak ablakai mint fény szemek
utat világít a lámpák fénye
ha fentről néznéd kirajzolódik
az emberi élet fénygörbéje

Mi vagyok neked

mi vagyok neked teszi fel a kérdést
röpke sóhaj száll a mondat felett
látom rajta krisztus szenvedését
ordítana de tudja nem lehet

nézem ahogy könny csillan szemében
s választ várva csüng az ajkamon
ahogy rám néz kihívón merészen
amazon büszkeségét is láthatom

„az vagy nekem mint testnek a kenyér”
írta Shakespeare gyönyörű versében
valóság mely az álommal felér
boldog vagyok veled a földi létben

istennőm vagy csodállak imádlak
áldom a sorsom hogy nekem adott

Koldus Ballada

„Étlen, szomjan, megköpdösve, kizárva,
sántán, bénán, süketen és vakon
járunk koldusdalunkkal házról-házra,
jeges télidőn és forró nyárnapon”
Faludy György:Koldusdal

rongyokba burkolt testük ma fázik
oly jó lenne néhány finom falat
pénzhez jutnak csak kannás bor játszik
nyomort túlélni segít az ég alatt

padon vagy pad alatt a fekvőhelyük
sokszor betakarja a levél s hó
senki sem törődik akkor velük
az utca lakója „eb ura fakó”

tél hidege bizony vízvásztó
sokan kerülnek akkor másvilágra
a reményt hogy lesz egy saját kunyhó
hiába keresi nem találja

pedig nekik is élni lenne jó
de egyre tágabb a szegénység olló

ajánlás

herceg a szegényt vedd pártfogásba
hisz ember ő is akár a többi
miért van élete ilyen romokba
ki tudja...ha tudsz...hát segíts neki

Korcsolyázás

Péter úgy érezte szétrobban a feje. Ahogy feküdt a jégen csak arra gondolt, ez hogy történhetett. Persze, hogy az ő hibája, no meg azé a nádtorzsáé, mely a kubikgödör jégpáncéljából kiállt. Nem vágták le rendesen. Tudta, hogy másra kenni ezt a felelősséget nem szabad. Ha nem bámulja folyton azt a csinos kis szőkét, hanem a korcsolyája elé is figyel mindez nem történhetett volna meg. Zúgott a feje, felkelni sem tudott. A barátok segítették fel, de nem bírt a saját lábán állni. Hatalmasat esett és tarkóval érkezett a jégre. A sapkája az esés közben messzire repült, így az sem foghatta fel az ütközést. Valószínű agyrázkódás mondta az egyik szülő, aki gyermekét kísérte el a vasárnapi szórakozásra.

Péter imádott korcsolyázni. Volt egy huzal betétes fa korcsolyája, amit a szomszéd asztalos készített, ezt bőrszíjakkal kellett felerősíteni.

Néha ha kölcsön kapott valakitől egy igazi korcsolyát vidáman szelte a köröket. Akkoriban még kemények voltak a telek. De azután a nagynénitől, aki csak nyolc évvel volt öregebb, kapott egy cipőre szerelhető kulcsos korcsolyát. Ez mégis csak saját volt, nem kellett kölcsönkérni és sokkal jobb volt, mint a szomszéd bácsi által készített. Apa sokszor figyelmeztette, ha a korcsolyát túlhúzod, leszedi a cipőd talpát, ha lazára hagyod, leesel róla. De ha leszedi, a cipőtálpát nem kapsz másikat. Akkor talp nélküli cipőben fogsz az iskolába járni.

Ahogy beállt a kubikgödör vize és rá lehetett menni, levágták rajta a nádat és egy összefüggő jégfelület állt a korcsolyázni szándékozók részére. Jókat nevetve rótták a köröket, míg egy nap megjelent az iskola szőke üdvöskéje. Neki már cipős korcsolyája volt, hisz a szülők mindent megadtak a kislánynak. Mindenki őt nézte, ahogy kecsesen siklott a jégen. Minden fiú szíve megdobbant, ha ránézett közöttük, Péteré is. Még a nap is szebben sütött az égen, mintha ő is a szőkeségnek akart volna kedveskedni. Péterben feltámadt valami. Szerette volna megmutatni, hogy ő is tud annyira siklani, mint mások. Különösen a kis szőkének szeretett volna imponálni. A kislányt Editnek hívták. Még a neve is milyen szép volt. Néha kacéran rámosolygott egyik másik fiúra. Ebből a mosolyzuhatagból Péternek is jutott. Ezért is akarta megmutatni, hogy többet tud mindenkinél. Csak az a fránya nádtorzs ne lett volna. Épp egy figurát akart bemutatni, amikor a korcsolya hirtelen megállt, de a lendület tovább vitte a fiút és hatalmas esés lett a vége.

Most itt ült egy szánkón, lábán a korcsolya. Még szerencse, hogy nem vette le a cipője talpát. Apa mit szólt volna akkor. Fel akart állni, de a csillagok oly közel voltak. Visszahanyatlott a szánkóra. Egy anyuka plédet rakott alá és hanyatt fektette. A szánkó rövid volt, így a lábak talppal a földön nyugodtak.

- Ne mozogj – mondta – majd a szánkón hazahúzunk. Nem volna baj, ha a szüleid elvinnének az orvoshoz.

A kislány is odajött. Megsimogatta Péter arcát és rámosolygott. Péterén mintha villám futott volna végig. Már a feje sem fájt annyira. De a varázs csak pár pillanatig tartott és Editke már siklott is tovább a jégen.

Otthon az anya aggódva vette tudomásul a történeteket. A kihívott orvos agyrázkódást állapított meg és szigorú egy hetes fekvést írt elő. Mikor újra iskolába ment, Péter hiába kereste a szökeséget. Ez alatt az egy hét alatt, míg feküdt, a szülőkkel a közeli nagyvárosba költözött. Mint megtudta a kislány apukája ott kapott egy jó állást.

Bár a korcsolyaszezon még tartott, Pétert hiába hívták a barátok. A megrázó élmény hatására, soha többet nem vett korcsolyát a lábára. A kulcsos korcsolya még sokáig ott lapult a szekrény mélyén várva, hogy talán...

Az én álmom

„A Szervita-téren járok. Egy felhőben
földről citerázó társaság utazik.
Hogy szálljunk föl közéjük a sarki
megállóban, kiabálják. A tér
közepén álló oszlopról közben
lefelé mászik egy vézna férfialak.
Valami régi szent lehet – jegyzi meg
valaki. Szeretne leülni vagy járni
egyedül a Petőfi Sándor- vagy Váci utcán,
hogy ne kelljen egyhelyben állnia.”
Takács Zsuzsa: Álom

furcsa frusztrált álmok ez az éjszakám
gorgók szánkóznak nevetve hátamon
mindenki előjön kivel hajdanán
együtt kopott az aszfalt alattunk

sokan közülük nincsenek már köztünk
hisz a lét csupán töredék másodperc
megszülettünk élünk és meghalunk
imánkra sokszor az ég nem felel

rovom a köröket álmomban mindig
ismerős helyek és fiatal vagyok
órán rettegek nekem kell felelni
nem tanultam hisz volt fontosabb ok

egy kislány de őt nem látom a képen
hirtelen vált az álom már dolgozom
kikkel együtt vagyok már nincsenek
tesszük a dolgunk mint máskor...tudom

hogyan álom mégis rossz ha ébredek
csuromvíz a párna a takaró
majd árnyak suhannak szobám falán
pedig nyugodtan aludni volna jó

bejárok tájakat erdőt és mezőt
emlékezetem képeket vetít
honnan veszi a borzalmat s csodát
beavat-e egyszer ebbe valaki

minden voltam álmomban csak hős nem
inkább amolyan olcsó lúzer fajta
semmi sem sikerül bárhogya szeretném
de tép szaggat az idő vasfoga

mégis ha aludni térek várom
vajon milyen lesz az újabb álmom

ajánlás

herceg az álmok mondd mért hazudnak
miért nem adnak fényt és csillogást
hisz a mindennapok ilyet nem adnak
legalább álmodban élnél át csodát

ha nem érne baj miről is álmodnék
de álom nélkül az éj oly sötét

Fütyül a szél

Talbinka

fütyül a téli szél
a hidegről mesél
ki fázik nem remél

kinn a szabadban meleget
fagyos idő nem engedett

csak tavaszra várva
természetben bízva
jön a meleg újra

Poema ad terrorem campanis

(Vers vészharangra)

bálnákat ölnek fókákat is
levágva cápák uszonya
leves teknős fazékból bámul
kaják egy része kidobva

tó mélyéről béka bámul
hátsó lábától megfosztva
oxigén egyszer elfogyhat
sűrű erdők tarra vágva

tudósok állnak szolgálatba'
a profit mindennél fontosabb
gyár épül itt légszennyezve
a víz is egyre koszosabb

olvad a jég a sarkokon
érezhető üvegházhatás
változóban van a klíma
mi lesz ha majd így megy tovább

olajfoltok a tengereken
pusztulóban az élővilág
csak az ember engedetlen
nem érzi még a pusztulást

tenger mélye titkokat rejt
káros anyaggal teli hordók
mindenhol rabló halászat
természet néha tombol

kell a fém a technikához
szennyezzünk vizet és földet
ha eljön az utolsó óra
vagyonunk nem véd meg minket

mi lesz ha új bolygót találunk
ott sem lesz ez bizony másképp
ego vezérelt hatalomvágy
mindent akar erre vár rég

az ember egy furcsafajta
sír zokog de közben rombol
eltapossa a másikat
ha több juthat neki a jóból

kölcsön kapott világunkból
nem vihetünk el majd semmit
hogya egyszer int a révész
harácsolni... ér ez ennyit

szürke felhők gyülekeznek
létünk egén újra és újra
ha lecsap ránk majd a „vihár”
könyörgünk kezét kulcsolva

vajon lesz-e aki segít
nem segítettünk másokon
veszni fog e faj majd ismét
mint a többi ezen a bolygón

annyi élet ment már kárba
de az ember mit sem tanul
versem írva vészharangra
tán’ valaki ebből okul

ajánlás

herceg add hogy a józanész
visszatérjen újra hozzánk
legyen írja sebeinknek:
szeretet egyetlen forrás

ne tegyük tönkre ha lehet
e gyönyörű kék bolygónkat
hárommilliárd év múlva
a nap úgyis letarolja

Szerelmet szó

csodás májusi ég alatt
szerelmet szó az éjszaka
csillagok fénye hunyorog
kéz a kézben andalogva

megyünk mint mentünk egykor
bár a „tok” már ráncos öreg
de él a vágy a szeretet
az élet oly jó és szép veled

hajad selyme még kislányos
kuncogsz ha szólok mint csitrike
bár megtépázott a sors sokszor
veled az élet szeretete

élni szeretnék én is még
ezer apró csodát találva
megélve néhány szép tavaszt
veled...agyam csak erre vágyna

hisz minden ami volt van lesz
sok éve körötted forog
pajkos álmok és remények
előttünk leng a csalis horog

hogyan lehet még sokkal jobb is
az esélyt megteremtjük-e
szeretni szeretve mindig
lesz-e a sors ígérete

csodás májusi ég alatt
szerelmet szó az éjszaka
mint egykor az ősidőkben
mi elindult az ami ma

szerelmet szeretetre váltva
visz bennünket új sétára

ajánlás

herceg a szerelem csodás dolog
megérint ifjú és öreg szívet
ha a tavasz tüze lobog
s ő is érzi hogy jó veled

Lövészárók álom-balladája

valóságot látni
álmaidban
higgyétek el
nem jó dolog
különösen akkor
ha nem vigyáznak
rátok ott fenn
a szárnyas angyalok

imára kulcsolt
két kezedből
nem felfelé
száll az ima
hisz a bűnt
amit elkövettél
nem oldja fel
a penitencia

ölsz rabolsz
harsányan rombolsz
parancsra vagy
az sem kell ma már
titokban belsődben félelem
hisz életed a tét
s ha megszakad...érted
pokolból jön batár

a harcmezőnek
súlyos zajában
álmodni sajnos
nem lehet
bár vár az asszony
vár a család
talán a gyermeked
ki hiányzik nagyon neked

míg dül a harc álmaid
csupán rémálmok
lesz-e holnap
azt nem tudod
harci érmek
melledre tűzve
mi vagy valóban
magad sem tudod

gép vagy ember
e földi pokolban
hiába a fohász
az isten nem segít
győzni vagy veszteni
mint az egyszeregy
katona szempontból
szinte egyre megy

álmodni volna jó
csodás mezőkről
fákról hol a
madár dalol
de gránát robban
füstfelhő száll
álmodnak vége
az ismétlődő
pergőtűz mi szól

aludni csak mint az
üregi nyúl
fület hegyezve
aligha lehet
miért a harc
miért az átok
megfejtene
de nem lehet

ajánlás

herceg miért van
hogyan az ember
mindig mindenkor
többet kíván
hatalom a pénz
a gyilkos háború
lételem e
sárgolyón ma már

sokszor a hitért
vagy területért
a javakért
folyik a vér
ideje lenne már
hogyan közbelépjen
isten ki teremtett
rendet teremtsen

míg hamis az ima
hazug a szó
ember embernek
farkasa
isten elfordul
nem segít
oldja meg az ember
egymaga

Csepi László köszöntése

zengjen az éljen
szóljon az ének
hiszen eltelt 20 év
tűzijáték csillagot
rajzoljon az égre
bajtársi klubunk
még mindig él

nagyszerű ember
aki vezeti
remek vezető
igaz barát
mindenkin segít
ki hozzá fordul
soha nem kímélve
önmagát

küzdelmes lét volt
mikor katonatisztként
üzemanyag szolgálatot
vezetett
felettese egy öntörvényű ember
kivel kijönni
nehezen lehetett

dandár futócsapatának
oszlopos tagja volt
fuss „Csepi” fuss
mint a filmben
Tom Hanks... ő is
nagyot alakított

oly sok funkció
amit betölt
idősek tanácsának
oszlopos tagja
nincs oly rendezvény
BEOSZ, BEOSZ DAR
mely részvétele nélkül
bonyolódna

párja elment
már égi síkon
figyeli férje
mit is csinál
néha talán
meg is „korholja”
ne felejtse el
a karácsonyfát

megnyerő ember
igazi barát
lelkiismeretes
személyiség
fellépése hite
elhívatottsága
az ami a klubnak
élni segít

leköszön az elnök
új választás indul
befolyásolni senkit
nem akarunk
de hiszem és tudom
a vezetésre
alkalmasabb embert
nem találunk

éltessen az Isten
sokáig Laci
hisz mindig kell egy
igaz hűséges barát
adja a fennlakó
sokáig szívjuk még
együtt a rögzös
útnak porát

Csepi László a 20 éves szegedi Bajtársi Klub elnöke.

Démoni faj

„Azt mondják, hogy két démoni faj van a Földön, az ember és a csimpánz, akik nem csak megölik a prédákat, hanem olykor meg is kínozzák azokat.” Csányi Vilmos etológus, akadémikus és író

két démoni faj van
ezen a sárgolyón
az ember
s a csimpánz
ha úgy érzi támad
öl és kínozza áldozatát

ezen a vallás sem segít
hisz csak olaj a tűzre
isten nevében
taposni másságot
törni zúzni
átszellemülve

egy az isten
de száz a vallás
az értelmezés
oly bonyolult
egy igaz mindegyik
híve előtte leborul

de hamis az ima
fals az ének
a ne ölj parancs
már nem létezik
hatalmasok e vágyat
segítik nem fékezik

fegyvert áld a pap
hisz az ellen
mást szolgál
más érdeket
majd pokolról beszél
ha parancsot megszeged

menyország pokol
benned lakik
te döntöd el
mely oldalra állsz
döntöttél sodor az ár
megbánás hiába már

hatalom pénz
a motiváció
de más is lehetne
az igazi cél
embernek maradva
szeretve ameddig él

szép lenne az élet
de olyan rövid
annyi a baj
s e végtelenben
a vágy a szépre
oly avítt

gondolkodni
mást akarni
legjobb neked
ha nem hangoztatod
megtartod agyadban
lázadó gondolatod

ha isten teremtett minket
másságot is ő alkotta
ember mért formálsz jogot
teremtést változtatva
ítélj és taposs el
másokat

feléd fordul majd
az ítélőszék egyszer
megérted akkor
mit eddig csináltál
s néma jajszavad
hangosabb lesz
a kiáltásnál

de jajszavadra
már senki nem felel
tesznek is érte
hogy sürgősen tűnj majd el
nem leszel más
csak rossz emlék
porodat pedig
elfújja a szél

ajánlás

herceg a teremtés
nagyolt elbaltázott
szabad akarat dönti
romba e világot
Darwin vallotta
majomtól származunk
mi változott azóta
csak két lábon járunk

évezredek óta a cél
csak egy lehet
uralkodni mindig mások felett

Quis est qui super aquam ambulare potest?

Cumae felől bicegve jött az alkony
mint kék vitorlák álltak a hegyek
s ők ketten ültek lenn a sziklaparton
és bámulták a rozsdamart eget
Faludy György: A judeai helytartó

ki ő aki vízen is tud járni
hallottunk róla már épp eleget
az élet szép erre tanítani
szeretné csak itt az embereket

csak három napig tart minden csoda
néhány hét és hidd el felejtik őt
hisz nem éri fel sok ember agya
a megbocsájtás jobb mint azelőtt

mikor egymást gyűlölve tapostak
vagy törtek zúztak és könnyököltek
hibáztatva eget s maguknak
mindig csak új felmentést kerestek

ember nem változott ezer éve
és tanulni sem tanult semmiből
nézed ahogy lassan az elméje
a szürkéből a sötétbe merül

ő aki a vízen tudott járni
szépre jóra hiába tanított
várni várni és mindig csak várni
hogyan a tanítás megfoghat ott

hol a pénz a hatalom a mérce
mammonnak szól mindig a hozsanna
hazugság hegyek sok magas bérce
kilátást a szép jövőre zárja

tépelődöm sokszor csak magamban
keresve az okot miért van ez
romboltam volna falat de hagytam
rám telepedve megépüljenek

te aki a vízen tudtál járni
életed adtad ember bűnéért
megpróbálsz-e rajta segíteni
ha zilált élete végéhez ért

erről beszélhettek ők a parton
figyelve a hullámok játékát
vörös fény gyúlt közben a habokon
alkony jött a nap ideje lejárt

elköszöntek egymástól ölelve
kérdésekre nem volt meg a válasz
a reggel okosabb mint az este
választ akkor talán majd találhatsz

ajánlás

herceg mindig van egy újabb kérdés
megfelelő válaszok nincsenek
hisz a spirálból nincs visszatérés
csak másik ember farkasa lehet

az ember feladta ősi jussát
földön legyen végre mennyország

Távoli kéklő hegyek

távoli kéklő hegyek
hófödte sziklacsúcsok
felettük hófellegek
repülők húznak csíkot

olykor fölétek szállnék
ha meglenne a szárnyam
fehér hóban fürödnék
ha nem fázna a lábam

de minden oly távoli
repülni már nem tudok
csak egy képet bámulni
mi a szobám falán lóg

gondolatban repülni
virtuális szárnyakon
néha megpihenni
a sziklacsúcsokon

távoli kéklő hegyek
hófödte sziklacsúcsok
maradok nem megyek
köd takarta álmok

néha fellobbannak
csak vágyak maradnak

ajánlás

egy kép a szobám falán
sokszor álmodom nézve
eljutok egyszer talán
a kéklő messzeségbe

herceg csalók az álmok
hisz minden tűnik szépnek
kutatva sem találok
értelmet az egészek

Fortuna és az IQ teszt

Péter hátradőlt az üres szoba egyetlen bútorán, egy ágyazható kanapén, mely neki jutott a valóperi osztozkodáson. Elégedetten nézte a felújított lakása falait, az új tapétákat, a burkolatokat. Az ablakon besütött a nap és különös fénykoronát vont a felújított lakásra. Megállapította, hogy bár sokáig tartott – majd egy hónapot vett igénybe - igényesen szép lett. Ügyes vagyok, gondolta. A szoba közepén két tv-s doboz várakozott arra, hogy végleges helyükre kerüljenek a benne tárolt holmik. Az egyikben könyvek voltak.

Ezeknek még várni kell, mert nincs hova rakni. Nincs polc, nincs bútor, a konyhaszekrény pedig másra kell. Majd behúzom a sarokba a kanapé mellé, úgy kevésbé lesz feltűnő. A másik doboz csak félig volt. Abban voltak azok a ruhaneműk, melyek megmaradtak, mert a költözés idejére minden eltűnt a közös lakásból. Még a személyes holmik egy része is. Hova lettek, ki tudja. Igazából nem is foglalkozott ezzel a kérdéssel. Takaróként is csak egy pléd maradt. Nem baj gondolta magában, majd lesz másik, csak ki kell pihennem magam, mert a jövő héten már újra indul a munka a második műszakban. Két lakás vár arra, hogy felújítsam, munka után. Ha már elvállaltam, meg kell csinálnom, hisz kell a pénz. Jobban, mint bármikor!

Megkordult a gyomra. Valamit enni kellene. Hisz délutánra járt az idő. Azért, ha ténylegesen beköszönt a nyár, azt hiszem kicsit meleg lesz itt, gondolta, hiszem reggel kilenctől, napnyugtáig fog a nap vendégeskedni a lakásban. Kedves nem volt a főzőcskézéshez. Gondolta, egy rántotta éppen megfelel. Kenyér és paprika van otthon, no meg tojás is. Igaz edényből csak egyetlen serpenyője volt, de volt hozzá kés (gyermekkori bicskája, amit egy vásárban vett és nagyon szerette) és villa sőt még egy fakanál is. Épp tegnap vett egy műanyag tálat, így volt miben felverni a tojást. Miután evett és elmosogatott, mert rend a lelke mindennek, kezdte berakni a beépített szekrénybe a ruhaneműket. A leltár rövidre sikerült, hisz alig volt valami. Sok-sok év munkája tűnt el napok alatt. De nem bánta. Végre megszabadult az állandó vitáktól, az örökös elégedetlenségtől, attól, hogy nem tudott olyat tenni, ami elfogadható szintre tudta volna emelni. Végigheveredett a puha szőnyegen és a plafont bámulta. Milyen igaza volt apának! Ő mindig ellenezte ezt a házasságot, de a szerelmes ember vak! Legalább már megszabadult attól, hogy örökös lábtörlő legyen. Nagyon unta azt az állapotot!

Ahogy feküdt a szőnyegen és a szemét körbehordozta a szobán emlékek rohanták meg. Az egész vesszőfutás egy oktatói állással kezdődött. Mivel az asszonynak nem volt meg a megfelelő végzettsége, el kellett végeznie egy három éves szakoktatói tanfolyamot, ami azt jelentette, hogy sokszor volt távol az otthontól a tanulmányok miatt. Ha hazaérkezett mindig az állomáson várta a kislánnyal, mindig készített valami finom kaját, mert biztos, hogy a

„kedves” nem evett rendesen, ott a messzi távolban. Azután beütött a baj! Előbb csak előadásokat hallgatott meg arról, hogy az osztálytársak közül, ki mivel foglalkozik, ki mennyi pénzt keres, kinek milyen a sora. Később rátért a mese arra is, hogy jó lenne, ha aktivizálná magát, mert, ez a pénz kevés és magasabb színvonalat lehetne elérni, ha... Igaz volt automata mosógép, színes TV, szépen berendezett lakás, szép ruhák, de ez kevésnek bizonyult. A szüntelen cseszegetést megunva vállalt munkákat és jött a pénz is, de ahogy jött úgy folyt el. Azt, hogy hova, soha nem tudta meg.

Akkor este is virágcsokorral várták az érkezőt a vasútállomáson. Előtte este megfőzte a húslevest, a csigatésztát is elkészítette, csak a bepanírozott csirkemellet kellett volna megsütni. Hazaérkezve érte a meglepetés. Újabb mese következett, hiába volt megterítve. Az oktatás során IQ teszt készült és magas értéket ért el az asszony, elmondása szerint. Közölte, hogy addig egy falatot sem hajlandó enni, amíg ezt a több oldalas tesztet Péter meg nem csinálja és nem dől el, hogy ki rendelkezik magasabb IQ –val a családban.

- Ne csináld már – mondta Péter – meleg a leves, a gyerek is éhes, mert nem ettünk téged várva, hogy a család együtt fogyaszthassa el az ételt, hisz napok óta távol voltál. Együnk és utána megcsinálom! Legyen meg a kedved!

- Milyen egy bunkó ember vagy te Péter – jött a válasz – előbb csináld meg a tesztet, mert addig én egy falatot sem vagyok hajlandó megenni. Nem lehetsz ilyen szemét, hogy ezt megtagadod!

- Nem tagadom meg, csak együnk előbb – próbálkozott újra Péter – miért vagyok azért bunkó, mert azt szeretném, hogy te is, a gyerek is és én is végre asztalhoz ülhessünk és elfogyaszthassuk végre a vacsorát.

- Már pedig én nem eszem addig – jött a válasz – míg meg nem tudom, hogy mekkora az IQ szinted. Felőlem addig ki is dobhatod az ételt. Első a teszt és csak azután az evés és az sem érdekel, hogy mennyit dolgoztál vele.

Péternél eldurant a cérna. Már megint semmibe veszik. Hiába dolgozott a kajával, az sem érdekes. Az sem, hogy éhesek. Csak az, hogy megalázhassák újra. Ebből most nem kér. Leültek a gyerekekkel és megvacsoráztak. Vacsora közben megkérdezte, hogy esetleg az asszony kér-e, de ő felelet nélkül bevonult a szobába duzzogva. Vajon kinek mekkora volt az intelligencia szintje? Ez csak egy volt a sok megaláztatás közül.

No de hagyjuk a múltat és építsük a jövőt – gondolta Péter a szőnyegpadlón fekve. Emlékezzünk csak a szépre – bár ilyen roppant kevés volt. Be kell pakolni a táskámba, mert reggel munka van. Letelt a két nap szabadság, amit a költözésre vett ki. Ahogy rendezgette a táskáját egy lottószelvény került a kezébe. De jó lenne nyerni, gondolta és leült kitölteni a szelvényt. Nem teszem a táskámba, mert akkor elfelejtem feladni, így a szelvény az asztalon maradt. Reggel későn ébredt, enni sem volt ideje, szaladt a buszra, hogy időbe beérjen a munkahelyre, hisz soha nem késett el eddig. Megfeledkezett a szelvényről. Hazafelé a buszon eszébe jutott, de megnyugtatta magát, hogy még holnap is fel lehet adni. Semmi nincs véletlenül – gondolta lehet, hogy most vár rám a nagy nyeremény! Elmosolyodott. Fortuna, a kedvenc istennőm igazán megkönyörülhetne rajtam. Maga elé képzelte az istennő alakját, ahogy a hatalmas bőség-szaruból ömlik ki a sok jó. Ne képzelődjünk – gondolta – majd meglátjuk.

Azután a szelvény a feledés homályába került. A konyhaasztalon újságok kerültek rá. A húzásról csak másnap értesült. Ekkor nyilalt bele, hogy elfelejtette feladni a szelvényt. Mikor este megnézte, egy pillanatra le kellett ülnie. A héten telitalálatos szelvény nem volt, írta az újság és ott a konyhaasztalon feküdt a telitalálatos szelvény. Mint aki jól végezte dolgát összegyúrta a szelvényt és a szemétkébe dobta.

- Bocsáss meg Fortuna – mondta hangosan – de úgy látszik én tényleg egy lúzer vagyok. De azért köszönöm. Egyszerűbb lett volna az életem, de így majd többet kell dolgoznom. Tudom, hogy semmi sincs véletlenül.

A lottót innentől kezdve minden héten feladta, de a nyertes számok messzire elkerülték a behúzottakat. A barátja, akinek elmesélte úgy nézett rá, mint aki akkor látott életében először fehér embert.

- Én biztos beleőrültem volna – tette hozzá – nem is értem, hogy lehet az ilyet ép ésszel kibírni? Csodálkozom rajtad, hogy ilyen egykedvűen viseled. Engem így is, hogy nem én vagyok a vesztes, megrázott. De úgy látom téged különösebben nem érdekel a dolog!

- Ha most a kardomba dőlnék, ami természetesen nincs is csak képletesen, mennyivel lenne jobb? Tudod aki lúzernek született, az úgy is fog meghalni. Lehet, hogy jobb is így. Ha a volt nejem megtudta volna, azért is beperel, hogy arról is leszedje a sápot, amihez egyébként már köze sem lenne.

Erről azután több szó nem esett. Néhány hét múlva a városban volt dolga, amikor a lottózó előtt haladt el. Fel kell adnom a szelvényt, hátha... Kifelé jövet meglátta az üres totószelvényt. Kitöltöm és bedobom gondolta, de visszanézve a hosszú sorra, mely a pénztár előtt állt, lemondott róla. Táskájába tette a szelvényt azzal, hogy majd otthon kitölti. Jó meccsek voltak. Gyorsan megcsinálta a tippet, majd a szelvény az asztalon maradt azzal, hogy holnap feladom! Még meg is fenyegette magát, a tükörben, hogy nehogy elfelejtse. A szelvény sorsa ugyanaz lett, mint a lottószelvényé. A hétvégi eredményeket nézve szembesült azzal, hogy Fortuna még egyszer kegyet akart gyakorolni vele, de ő nagyvonalúan visszautasította. A telitalálatos szelvény megint elfelejtette feladni. A fürdőszoba tükörben mindennek elmondta önmagát, majd egy hatalmasat nevetett. Ez a szelvény is a szemétben végezte.

Azóta folyamatosan lottózik, de néhány kettesen kívül soha nem volt nagy nyeresége. Úgy látszik az istennő megharagudott, hogy kedvességét, segítőkészségét így visszautasította.

Az élet azóta különös fordulatokat vett. Többször került a padlóra, próbálták a sárba taposni, de mindig felállt és újra kezdte. Mindig szeretettel gondol Fortunára remélve, hogy talán egyszer felejtí haragját és a bőségszarut felé fogja fordítani.

Mert mint tudjuk a remény hal meg utoljára.

Csak ülök

(tükör előtt)

csak ülök a széken
gondolkodom
nézem ahogy az idő
átrobog
az arcomon barázdát hagyva
lesz-e aki megállítja
a körforgást
hogyan születünk és meghalunk
hiába lázadunk
ez ellen... a sors kegyetlen
de igazságos
hisz mindegy hogy ki vagy
kinek hosszabb
kinek rövidebb
mit az élet fonala kiszab

átírhatnád sorsod
de ezalatt időt veszítesz
s talán holnap egy természet
lakmározik belőled
de felőled
ma csak a pénz a fontos
lehetsz gazdag
vagy a ruhád foltos
a cél ugyanaz

jó lenne ha akarnál élni
s nem félni
örökké valamitől
s hiába a kemény ököl ha
használni nem mered nem tudod

űzzön a sors tépázzanak szelek
akarat nélkül minden elveszett
faun sípja nem neked való
a másik életben megoldható
lesz talán a vágyad
ágyad nem csak alvásra jó

ha felkelsz reggel
felejtsd majd el
mi eddig bántott
mindig visszahúzott

tárd ki az ablakod
érez friss illatot
a világ újra veled lesz
talán...egyszer...megérted ezt

ajánlás

herceg az élet oly rövid
mindig félni csak remélni
hogyszer jóra fordul
de csak az ég mordul
hit nélkül hittal rettegve élsz
s a józanész
sokszor már nem társad
ha visszatér s megtaláltad
használd
csakis a jóra
boldogság kell
elég naponta néhány óra

Emlékem margójára

szép vagy gondolom magamban
megszólalni nem merek nem tudok
légies ahogy áthaladtál
a szobán ahol én vagyok

tűsarkú és kék loknis szoknya
rám néztél gondolatod érzem
„nagyképű fráter” így hangzana
fognám kezéd el nem érem

sokszor látom álmaimban
mi lepergett akkor ott velem
nagy rendező a sors rendezte
ma már ő csodás feleségem

imádom szeretem nagyon
támaszom ő minden bajba'
érzésem büszkén vállalom
tudom a sors is így akarta

Scio Speculum interdum mendacium

Mint mikor az isten kicsiny gyermeket játszik,
elsöpri mindazt, mit addig épített, s látszik,
boldog, amikor valami újat teremthet.
A tükörbe nem sikerült beleszeretnem.
Jagos István Róbert: Önfeladás

tudom a tükör is hazudik néha
nem azt mutatja mit látnom kellene
s nem fél attól hogy haragra gyúlva
halom üvegcserép lesz majd belőle

mert más látok a belső képernyőmön
s a fali nagy tükör más mutat
megtépázna az érzelmi özön
ha megtartanám mint fő gondomat

újat alkotnék de már nem lehet
isten tenyere tőlem messze már
kolibri szárnycsapással az időmet

eltűnni látom s lassan lejár
mit kiszabott számomra sorsom itt
mely épít majd azt rombolva játszik

Szörnyűségek margójára

mint kártyavár
úgy dőltek a házak
s a tornyok
az ég nem segített
törmelék halmok
alatta élet
az összefogás
az ami éltet
természet jelez
kicsi vagy ember
bár roppant nagy
már az egód

látod csak „apró”
a rezdülésem
házak dőlnek
falak omlanak
törmelék halmok
amerre jársz
épített utak
beszakadnak
épített világ
az enyészeté
hatalmas erő
a természeté

másutt háború dúl
ember-ember ellen
hatalom dicsfény
amiért folyik
az öldöklés
máskor a hit nevében
ahány vallás
annyi eszme
pénz a hatalom
mozgatja egyre
nem tudni azt sem
hogyan lesz-e vége

az ég nem segít
hiába fohászod
hisz tudja jól
hamis az ima
te is kántálod
mint a többi
bizony ferde
agyad oszlopa
könyökölsz taposol
nem nézve senkit
azért hogy te juss
mindig előre

pedig lehetnél
gyöngyszem
isten tenyerén
ha ember maradnál
csak a jó és szép
alkotója
de nem mert egód
karcol már felleget
a természet
haragja
utolér
eltemet

ajánlás

herceg
kihalás lesz-e a vége
vagy végre győz
a józan ész
„embernek maradni
az embertelenségben”
az ima is más lesz
ez nem kevés
bízva az ég is
megsegít majd

talán a természet
megbocsájtja
a kizsigerelést
ami itt folyik ma

Sötét éji órán

minden sötét éji órán
szépet álmodni volna jó
nem hoz álmot a szemedre
az a lusta álommanó

de emléket vetít eléd
belső képernyőd a csendben
újra élheted a mindent
korom sötét csendes éjben

jó és a rossz emlékeid
váltják egymást szépen sorban
a pormacskák hada száll most
agyadban szép libasorban

halk zene is szól a csendben
táncolni hív akkor párod
gyönyörű volt és az ma is
minden nap csak őt csodálod

kép megfogott téged akkor
magába zárt és nem ereszt
büszkén vállalod mint egykor
nem téped a ketrecedet

ilyen sötét éji órán
szépet álmodni olyan jó
tűz még ég...néha pislákol
de a reggel új nap hozó

APEVÁK

CÍM NÉLKÜLI VERSEIM EGY CSOKORBAN

új
álom
ébred én
megfogom hogy
ne tűnhessen el

*

vágy
zenélt
lelkemben
majd elhalkult
mert a vágy avítt

*

csak
a csend
mi után
vágysz ha nagy a
zaj körülötted

*

a
tavasz
"virága"
a szerelem
"égető" lángja

*

a
magány
erősebb
ellenfél mint
önmagam vagyok

*
az
óra
csak ketyeg
te mit tehetsz
az idő rohan

*
a
csendes
magányban
még zenélnek
lelked húrjai

*
a
szürke
ég alatt
mégis színes
lehet a világ

*
az
éjjel
sötétje
vágyat álmod
hordoz magában

*
a
dalok
sóhajok
valamiért
vagy valami ellen

*

A
béka
felettem.
Számomra még
elérhetetlen.

*

Az
advent
mint mindig
felkészülés
a karácsonyra.

*

Most
gyertyák
sora ég
oly csodás az
adventi érzés.

*

Csend
mint egy
pókfonál
ölel át és
szorít magához.

*

A
kezed
ha tőlem
elveszed, már
oly közel a vég.

*

A
népnek
hangja nem
jut el hozzá
a tapsviharban.

*

A
zene
út oda
hová soha
nem juthatnál el.

*

Csak
csendes
magányban
tűnik fel majd
a társ hiánya.

*

Ha
meghalsz
talán egy
ideig még
emlékeznek rád.

*

Az
élet
annyira
bonyolult
mint a logika.

*
Hagyj
jelet
hogy rád is
legyen miért
emlékezzenek.

*
Tört
zilált
álmokon
nem épülhet
már ép gondolat.

*
Vad
törött
álmokon
születhet-e
majd szép szerelem?

*
Ha
magad
szereted,
másokat is
szeretni tudsz majd.

*
Az
esőt
szép szóval
te sem tudod
megállítani.

*

A
fagyos
hangulat
rossz előjel
a szerelemben.

*

Ha
árad
az érzés,
a pillanat:
az már az ihlet.

*

Én
hiszek
magamban,
de nem hiszek
hamis dogmákban.

*

Én
élem
életem.
Elmémben nincs
értelem hiány.

*

Hegy
lassan
felőrli
vágysz, de fel
nem jutsz a csúcsra

*
Szó
hagyja
el ajkad
metszön, fájón
és oly hidegen.

*
Nem
vagy te
idegen.
Csak végtelen
magány a párod.

*
Fáj
a lét.
Szegénység
jut csak neked,
más gazdagodik.

*
Írsz,
kinek
és minek
nem hallják meg
intelmeidet.

*
Egy
kecses
úrhajó
kellene csak.
Elmenni, csendben.

*

Már
lelkem
vágyódik
a fény után
ó...nagyon, nagyon!

*

Csend
átfog.
Idebenn
nem hallatszik
a világ zaja.

*

Egy
meddő
gondolat
suhant át az
agyamon éppen.

*

Várj!
Döngő
lépteid
felkavarják
az utca porát!

*

Most
édes
álom jön
pilláidra,
átölel a csend.

*
Egy
kicsi
hangya
szorgalma már
neked nem elég?

*
Oly
gyorsan
mentél el
hagytad itt az
életet, anyám!

*
Út
pora
tüdőmet
szennyezi már
létem oly sivár

*
Sok
apró
szóból áll
az igazán
sértő mondat is.

*
Én
tudok
szeretni.
De ki hiszi
el ezt még nekem.

*

Tánc
Együtt
Forogva
Lassú ütem
De botladozva.

*

Jössz?
Várlak.
Mint egykor.
Borozva ott
hol megláttalak!

*

Csend
feszül
lelkemben,
sötét éjben
utam vesztettem!

*

Rét
mily szép
zöld tenger
sok kis virág.
Ők pitypang csodák.

*

Most
nálam
mindenhol
napsugár van.
Rólad álmodom.

*

Lét,
most az
emberi,
omlóban van.
Ne hagyd meghalni!

*

A
csendes
éjeket
szétzilálja
a hangos zene.

*

Ha
látod
hervadni
a virágot,
ideje lejárt.

*

Hegy
néha
elindul
tenni dolgát
de helyén marad.

*

Oly
szép vagy
nekem mint
nyári égbolt
csodás hajnalon.

*

Láb
remeg
a száj éppen
szerelmet vall
érzéseimmel.

*

Az
érzés
nem más mint
szív játéka
józan ész felett.

*

A
csended
mámora
kijózanít
mielőtt megöl.

*

A
költő
szavakkal
játszik ha a
múzsza csókolja.

*

Te
tényleg
elhiszed,
hogy mindenki
csak barát lehet?

*

A
könyvek
elmondják
ami történt
vagy történni fog.

*

Csak
téged
szeretlek,
ha akarsz,
ha nem, akkor is!

*

Mint
mondtad:
akarsz!
Válaszoltam:
én pedig, így, nem!

*

A
nők mind
illatos
virágszirmok.
Én a méh vagyok.

*

A
nőnap
egy évben
egyszer van csak
mért' nem mindennap?

*

A
legjobb
apának
is csupán egy
élete lehet.

*

A
gazdag
életek
mögött mindig
érdek szerelem.

*

Az
idő
kegyetlen.
Ráncokat vés,
vágyakat rombol.

*

Én,
látod
megéltem
mit más nagyon
szeretett volna.

*

Mondd
hányszor
fordult meg
fejedben: a
lantot leteszed.

*

Ha
legyőz
átölel
a félelem
lelked beteg lesz.

*

Ha
lelked
rendben van
a tested is
meggyógyul hamar.

*

Ha
álmod
összetört
ne csüggedj ma
alkoss másikat.

*

A
költő
megírja
mindazt amit
érez és gondol.

*

Az
álom
sokszor a
jövőt tárja
eléd, ha érted.

*

A
csúcsot
nem mindig
látod de ott
van, küzdj meg érte.

*

A
csodát
csak akkor
éred el, ha
megküzdesz érte.

*

Rázd
most le
magadról
a terhet vagy
rabszolga leszel

*

Ha
téged
fájdalom
tép és szaggat
csak hited segít

*

A
vírus
nem kímél
nem válogat
életet tarol

*

A
csended
megöl ha
néha nem adsz
teret a zajnak

*

Bús
dalom
száll feléd
de nem hallod.
Szól belső zenéd.

*

Te
ernyőm
vagy itt az
esős ege
alatt létemnek.

*

Hó
hullott.
Most napfény
szikrázik ott
a hótakarón

*

Ha
látod
megbotlik
segíts neki
talpon maradni

*

Hó
hullott
most napfény
szikrázik ot

*

Ha
beteg
vagy bizony
a legjobb ha
megküzdesz vele

*

A
műtét
nem tréfa
lehetőség
egy jobb életre

*

A
csontod
kemény mint
a vas csak a
gerinced törik

*

A
telet
imádom
de hó nélkül
csak hideg sivár

*

A

durva
szó csak bánt
de megoldást
csak az igaz ad.

*

Bú

mondta
a boci
de csak azért
mert mást nem tudott.

*

A

szelek
borzolta
szürke felhők
rohannak tova

*

A

csended
csak addig
jó míg végleg
magába nem zár

*

Nők

nélkül
e világ
csak unalmas
sárgolyó lenne

*

Tedd
meg azt
mit tenned
kell... ne várj mert
senki nem segít

*

A
hangod
lágyszene
mint a hullám
mikor partot ér

*

Ha
latrok
között te
áldozat vagy
durva büntetés

*

Hős
csak az
lehet aki
feláldozza
mindenét ezért

*

Könny
ül az
arcodon,
mi az oka?
Öröm vagy bánat?

*

A
tépett
vitorlád
hogy célba érj
nem jó előjel

*

A
fényes
jövődre
múltad sötét
árnya veszélyes

*

Ha
kell egy
takaró
hogy ne fázz meg
karom átölel

*

A
bűnöd
visszaszáll
rád hiába
gyónsz és vezekelsz

*

Mint
öreg
túlhajtott
búgócsiga
olyan az élet

*

Hó
tömeg
indul a
völgybe le ez
már a lavina

*

A
patkány
értelmes
de nem hiszem
hogy főzni is tud

*

Most
gorgók
szánkáznak
a hátamon
oly szürnyű az éj

*

Oly
rég volt
hogy havon
szánkóm csúszott
messze a dombról

*

A
rigó
embertől
nem fél de a
macskától igen

*

Ha
csodád
akarod
megélni tán
hajolj le érte

*

Ha
csended
beszédes
hallgatásod
megrémít engem

*

Vad
heves
szenvedély
csak arra jó
hogy elégj benne

*

Ma
alkotsz
de holnap
már senki sem
emlékszik majd rád

*

Por
lepte
utadon
a fény ami
éltet és vezet

*

Csak
veled.
Nélküled
én semmit sem
érek már tudom

*

Ha
egyszer
nem leszek
ne sírj értem
csak lépj majd tovább

*

A
csend mi
körbefog
akár a zaj
unalmas lehet

*

Mit
hoz a
jövő ki
tudja... sűrű
köd borítja be

*

A
gitár
még szól bár
szakadt a húr
dal is elavult

*
ha
nagy a
veszteség
ami ért... talán
öröm is vár rád

*
az
élet
a legjobb
dolog amit
anyámtól kaptam

*
szex
nélkül
nincs élet
és utód sincs
itt a kék bolygón

*
az
élet
küzdelem
a halálért
is küzdeni kell

*
egy
érzés
szerelem
suhant át a
szívemen feléd

*
oly
szép a
karácsony
ha békés és
boldog az ember

*
a
fehér
tájon a
zöld fenyő már
karácsonyt hirdet

*
ne
öld meg
a fenyőt
ő is élni
akar mint te

*
Már
lelkem
vágyódik
a fény után
ó...nagyon, nagyon!

*
Csend
átfog.
Idebenn
nem hallatszik
a világ zaja.

*

Most
édes
álom jön
pilláidra,
átölel a csend.

Köszönetnyilvánítás:

A kötetet szeretettel ajánlom:

Berkes László Barátomnak,
aki a kötet grafikai munkáit készítette;

Feleségemnek, **Veronikának.** aki támogat
abban, hogy szabadidőmben az írással
foglalkozzam és nélküle ez a kötet
nem jöhetett volna létre.

Kedves Olvasó!

Mottó: Ha leírnám azt, mit megéltem eddig,
s közszájra tenném; gondolom,
nem lennék más, csak egy sült bolond,
ki sorsát átkozva, dicsekszik!

Talán joggal teszed fel a kérdést: ki ez az ember, aki veszi azt a bátorságot, hogy elismert költők nyomdokain próbáljon haladni és verseket írjon, arról nem is beszélve, hogy azt a nagyérdemű elé tárja. Beavatlak a titokba, a következő néhány sorral, mely nem csak azt taglalja, hogy ki is vagyok egyáltalán, de arra is magyarázatot ad, hogy hogyan kezdtem el, vált mindennapos hobbimmá ez a tevékenység és hova is jutottam vele.

Nevem Hegedűs Gábor és nyugdíjas vagyok, igazából nyugger, de sokan nem szeretik ezt a szót. Szeged melletti településen Algyőn lakom. Nem itt születtem, hanem egy Csongrád megyei kis faluban, a valamikor boráról híres Pusztamérgesen 1948 őszén, egy viharos vasárnapi napon. A középiskolát Szegeden végeztem és itt is dolgoztam nyugdíjba vonulásomig. Sok munkahelyem volt, de mindig emberekkel foglalkoztam. Szerettem a kihívásokat!

Már gyermekkorom óta a kedvenc időtöltésem az olvasás. Mindent elolvastam ami a kezembe került. Imádtam a klasszikusok verseit, szavalóversenyekre jártam és sokszor nyertem is, igaz csak újabb könyveket, de én ennek jobban örültem mint az okleveleknek. Csak a Pálmalevelem kikérése és felolvasása – 2014. aug. – óta írogatok. Akkor szembesültem azzal, hogy írni fogok és azóta valóban a hobbim lett. Sokat tanultam és tanulok, mert a versek, novellák írása sem tanulástól mentes foglalkozás. Olyan szinten nem beszélek nyelvet, hogy fordításra is vállalkozzam. Szeretném magam megméretni, lássam mennyit is ér amit csinálok. Ma már nem csak verseket, de novellákat is írok.

Eddig megjelent E- köteteim melyek megtalálhatók a Magyar Elektronikus Könyvtár kínálatában.

2017. Mint tömjénfüst
2018. Szárnyszegetten
2018. Látod fényt sírnak...
2019. Csendfolyamok
2019. A Hold mosolya
2019. Sziklákon egy fa...
2020. Hegedűszó...talán az élet
2020. Ahonnan jöttem
2020. Pillangó hatás
2020. Hangulatszilánkok
2020. Kövek között
2020. Felemelt fejjel
2021. Jakob lajtorjáján az én lajtorjám
2021. Versválogatás 2014 – 2020
2021. Záróra előtt
2022. Idő, szerelem
2022. Élet szilánkok
2022. Fekete és fehér
2022. Európai aranyásó – regény
2022. Szaltó Mortále
2022. Álmaim balladája
2022. Utam balladája
2023 Csend alkonyán

Eddig megjelent papír alapú köteteim, melyek támogatással, de magánkiadásban jelentek meg:

2015. Álmodozások – versek
2018. Most szél sodor – versek
2019. A pálmalevél – novellák
2019. A Hold mosolya – versek
2019. Sziklákon egy fa – evokációk és parafrázisok (versek)
2020. Ahonnan jöttem – versek
2020. Hegedűszó... talán az élet – novella
2021. Versválogatás 2014 – 2020
2022. Életem balladája I-II. kötet – eddig megjelent versek
gyűjteménye

2023. Új kenyér – eddig megjelent novellák gyűjteménye
Eddig megjelent írásaim – versek és novellák – antológiákban:

- 2016. Poet Antológia – három vers
- 2016. Őszi Pályázat – Irodalmi Rádió – egy vers
- 2017. Poet História X. Antológia – három vers
- 2017. Természet 2017. Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
- 2018. Kedvesemnek Bálint napra Antológia – Irodalmi Rádió – kettő vers
- 2018. Álmodból fogantam Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
- 2018. Szinva-parti sztorik Antológia – Irodalmi Rádió – három vers
- 2019. A Hold is velünk dalol Antológia – Irodalmi Rádió – öt haiku és öt apeva vers
- 2019. A világ ezerszínű virág Antológia – Irodalmi Rádió – három vers
- 2019. Zsebkönyv 7. Sodrásban – Holnap Magazin – tíz vers
- 2019. Utazók Sci-fi, Fantasy Antológia – Holnap Magazin – egy novella
- 2020. Versmagot hint... című versemről videó készült – Irodalmi Rádió
- 2020. Így születik a vers Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
- 2020. Dolgaink Novellák kettőezer-húszból Antológia – Irodalmi Rádió – Rézmozsár című novellám
- 2021. A jövő földjén Sci-fi/fantasi Antológia Holnap Magazin
Köszönöm Uram! novella
- 2021. Nagycsaládosok Alapítvány Debrecen Kárpát-medencei
Életmesék antológia
- 2021. Gold Pen antológia ötödik kötet.
- 2021. Holnap Magazin Ajándék antológia
- 2022. Nagycsaládosok Alapítvány Debrecen Kárpát-medencei
Életmesék Antológia
- 2022. Krúdiy Antológia

Az Irodalmi Rádió szerkesztésében kerültek felolvasásra verseim az irodalmi műsoraikban. Verseim a Poet. hu irodalmi oldalon jelentek meg rendszeresen, de jutott már belőle a Holnap Magazinnál, az Irodalmi Rádiónál lévő blog oldalamra is. Ez utóbbi már megszűnt.

Jelent meg versem az Algyői Hírmondóban, valamint a pusztamérgesi helyi híreket tartalmazó újságban is.

Eddig elért eredményeim:

2018. Szülőkösztöntő Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – novella II. helyezés

2018. Ne háborúzz Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – novella II. helyezés

2019. Természet Poétája Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – III. helyezés

2019. Költők éves értékelése – Irodalmi Rádió – II. helyezés.

2019. Idősügyi Tanács Irodalmi Pályázatán Szeged – egy novellám I. helyezés Ebből az alkalomból a Szeged Televízió riportot készített velem

2020. Holnap Magazin pályázatán: El nem hangzó ima című versem – zsűri döntés III. hely

2022. Kárász József Irodalmi Kör Hódmezővásárhely pályázatán novella különdíj

2022. Krúdy Gyula Irodalmi Kör munkásságomért Díszoklevéllel jutalmazott

2022. Nagycsaládosok Alapítvány Debrecen Kárpát-medencei Életmesék pályázat novella II. díj

2022. Krúdy Gyula Irodalmi Kör munkásságom elismeréseként Krúdy Öröksége-díjjal jutalmazott

2022. Pro Cultura Alapítvány és Országos Mécs László 2022 év nyugdíjas költője pályázaton I. díj

2023. január. Beöthy-Nyiba győri Sorokba fűzött betűlánc Irodalmi Pályázatán ezüst oklevelet kapott a beküldött pályázatom.

A saját versek mellett írtam evokációt Mihail Jurjevics Lermontov, Arthur Rimbaud, Paul Verlaine, Baka István, Kicsiny László, Katona Judit, Kálnoky László, Garai Gábor, Radnai István, Marsall László, Petri György, Tóth Árpád, Baranyi Ferenc, Nagy László, Kányádi Sándor, Szirmay Endre, Faludy György, Király Lajos, Rilke Rainer Maria, Stephen Spender, Kosztolányi Dezső, Gyurkovics Tibor, Benjámin László, Parancs János, Petrőczy Éva, Szabó Lőrinc, Király Lajos, Kiss Dénes, József Attila, Sajó Sándor, Charles Baudelaire,

Juhász Ferenc, Kamarás Klára, Jagos István Róbert, Hajdrik József, Fehér József, Haranghy Géza, dr. Végh Attila, Erst Ferenc és még sorolhatnám hosszan az elismert költőket, valamint néhány Poet-os társam verseire. Ez a lista azóta bővült.

A megjelenő verseimet, novelláimat, közzé teszem a Facebook oldalamon, valamint az egyéb ott található irodalmi oldalakon. is. Folyamatosan pályázok megjelenő felhívásokra.

Algyő és Pusztamérges érdeklődő közönsége 2018 novemberében ismerkedhetett meg a második, papíralapú verseskötetem anyagával, kellemes hangulatú könyvbemutatón, majd 2019-ben a novellás kötetemmel is megismerkedett Algyő irodalomkedvelő közönsége.

2020. Novemberi számában az Algyői Hírmondó egy egész oldalas cikket jelentetett meg a „munkásságomról”.

2020. A Senior Center által kiírt novella pályázaton elért első helyezésem után a VTV Szeged riportot készített velem!

2019 évben meghívás kaptam a Budapesti Nemzetközi Könyvfesztiválra, ahol a Most szél sodor című verseskötetem és A pálmalevél című novelláskötetem dedikálhattam az Irodalmi Rádió standján. 2019-ben beválogatták a köteteimet az Algyői Értéktár megőrizendő értékei közé.

2023. február az Algyői Hírmondó két egész oldalas cikket jelentetett meg abból az alkalomból, hogy megnyertem a 2022 év nyugdíjas költője pályázatot.

2023. február a Délmagyarország című napilapban jelent meg rólam cikk, fényképekkel, a 2022 év nyugdíjas költője pályázaton elért első helyezésem okán.

2021. December a Krúdy Gyula Irodalmi Kör tagjai közé felvételt nyertem.

2022. A Batsányi-Cserhát Művész Kör tgjai közé felvételt nyertem.

2022. Tagja lettem a Kárász József Irodalmi Körnek.

2022. Több irodalmi oldalon – Facebookon található oldalamon és az egyéb ott található irodalmi oldalakon , valamint a Kláris Irodalmi Folyóiratban, stb – publikálom műveimet.

Újabban novellákat is írok a versek mellett, mert vannak olyan gondolatok, melyekhez a vers szűk keresztmetszet, illetve leírva a történetet több oldalnyit jelentene. Ezért próbálkozom ezzel a műfajjal. Megpróbálkoztam a regény műfajával is. A regény Európai aranyásó címmel, megtalálható a Magyar Elektronikus Könyvtár kínálatában. A bírálat joga – hogy megmarad vagy süllyesztő – már a Te feladatod eldönteni kedves Olvasóm!

Kedves Olvasó!

Fogadd hát szeretettel ezt a kötetemet is, mely új verseimet, valamint új novelláimat tartalmazza és az eddig írt Apevéimet csokorba rendezve. Mindez – az új versek és novellák vonatkozásában – az utóbbi másfél hónap termése. Remélem elnyeri majd a tetszésedet. Köszönöm szépen, hogy olvastad/olvasod.

Tartalomjegyzék

Blues egy kopott gitárra	6
Amatőr rímfaragó ars poeticája II	10
Ha hiszed	11
Melodia in luctum hieme (Dal télre hangolva)	12
Lehetetlen és abszurd	13
Valentin napi gondolat	14
Parva, scissa silentia (Tépett, zilált csendek)	14
Lotyog az eső	16
Öregedésre hangolva	16
A mozi – novella	18
Ad dilectionem meam (Szerelmemnek)	20
Lidérces álom	21
Botlott a csend	22
Mit gondolsz	24
Szeretlek	25
Naplemente	25
Mi vagyok neked?	26
Koldus ballada	26
Korcsolyázás – novella	27
Az én álmom	29
Fütyül a szél – talbinka	31
Poema ad terrorem campanis (Vers vészharangra)	31
Szerelmet szó	34
Lövészárok álom-balladája	35
Csepi László köszöntése	38
Démoni faj	40
Quis est qui super aquam ambulare potest ? (Ki ő aki vízen is tud járni)	43
Távoli kéklő hegyek	45
Fortuna és az IQ teszt	46
Csak ülök (Tükör előtt)	51
Emlékem margójára	53
Scio Speculum interdum medacium (Tudom a tükör is hazudik néha)	53
Szörnyűségek margójára	54

Sötét éji órán	57
Apevák Cím nélküli verseim csokorban	58
Köszönetnyilvánítás	85
Kedves Olvasó – Bemutatkozás	86
Tartalomjegyzék	92
Impresszum	94

Impresszum

Kiadó: Hegedűs Gábor

Grafika: Berkes László

Megjelent: A/5 ív terjedelemben 94 oldalon

Hegedűs Gábor 2023

ePUB ISBN 978-615-82106-9-0

"blues a kedvem
hetek óta
ott belül szól
még a nóta
egyre halkul
botlik a strófa"

Hegedűs Gábor

